

sker kun at knytte en kort Bemærkning til en Udtalelse af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe). Det ærede Medlem udtalte, at Loven af 1902 i Virkeligheden betød og havde bevirket en betydelig Indskrænkning i det kommunale Selvstyre, og som et Bevis for denne Paastand og som et Eksempel nævnedes det ærede Medlem, at Indenrigsministeriet havde nægtet Esbjerg Byraad at overtage Skolebespisningen og arrangere Sagen paa en anden Maade, end fastsat i Loven af 1902. Denne Sag kender jeg ikke paa nært Hold, men selvfølgelig, har Esbjerg Byraad ønsket at ordne Forholdet anderledes end foreskrevet i Loven og i Modstrid med denne, saa har Indenrigsministeriet maattet nægte det. Men for at dette skulde være et Bevis for, at Loven af 1902 betød en betydelig Indskrænkning af det kommunale Selvstyre, saa maatte man dog først spørge: Vilde Esbjerg Kommune have haft en saadan Ret forud for Loven af 1902? Det ærede Medlem sluttede disse Betragtninger med at udtale, at man forud for Loven af 1902 havde Erklæring fra Indenrigsministeriet om, at Kommunerne kunde anvende et hvilket som helst Beløb til Skolebespisning, som det skulde være og som de maatte ønske. Men dette er meget langt fra den Udtalelse, vi have fra Indenrigsministeriet. Kort forud for denne Sags Ordning ved Loven af 1902 fremkom en indenrigsministeriel Udtalelse foranlediget af det Udvalg, der var nedsat i 1899—1900 angaaende Lovforslaget om Skolebespisning. Og hvad udtalte Indenrigsministeriet i denne Skrivelse, der er af 20. Februar 1900? „Medens der saaledes efter de gældende Regler ikke kan antages at tilkomme Kommunen nogen Beføjelse til ved egen Foranstaltning og for Kommunens Regning at bispise Børn i de offentlige Skoler uden Fattighjælps Virkning for Børnenes Forsørger, kan man derimod ikke anse det for udelukket, at saadan Bespisning kan iværksættes uden Fattighjælps Virkning, naar der dertil erhverves Samtykke fra vedkommende højere Myndighed o: paa Landet Amtsraadet, for de øvrige Kommuners Vedkommende Indenrigsministeriet. Der findes vel ikke i Lovgivningen udtrykkelige Bestemmelser, til hvilke der i saa Henseende vil kunne henvises, men det synes dog at maatte ligge indenfor vedkommende overordnede Myndigheds Beføjelse, hvor Omstændighederne maatte tale derfor, og paa nærmere fastsatte Betingelser, at kunne meddele det forom-

meldte Samtykke.“ Og paa fornyet Forespørgsel fra Udvalget, hvilke da disse Betingelser vare, svarede Indenrigsministeriet i Skrivelse af 3. April 1900: „... skulde man efter dertil givne Anledning som Betingelser, der maatte opstilles for at tillade den ommeldte Foranstaltning, eksempelvis nævne, at der ogsaa ad privat Vej ydedes Bidrag til Bespisningen, ligesom der derhos maatte kræves et vist passende Forhold mellem Kommunens og det private Bidrag, maatte der træffes nærmere Bestemmelser om, hvilke Børn, der kunde stedes til saadan Bespisning under fornøden Hensyn til Forældrenes Kaar.“ Se det var Indenrigsministeriets Stilling i Foraaret 1900, altsaa ganske kort forud for denne Sags Ordning ved Loven af 1902 og det ærede Medlem maa sikkert indrømme, at det altsaa er langt fra, overordentlig langt fra, at Indenrigsministeriet den Gang havde en Opfattelse, som gav sig Udtryk i, at Kommunerne havde Ret til at anvende et hvilket som helst Beløb til Skolebørns Bespisning og havde Ret til at ordne den Sag og bevilge Penge dertil, ganske som Kommunalbestyrelsen selv maatte ønske det.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(*Stæuning*): Overfor det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) vil jeg gerne kort udtale min Tak, fordi han saa villigt vedkendte sig sine Udtalelser i 1898 og 1899, og fordi han atter understregede det oprørende i, at der i et Land, hvori der findes Skoletvang, er Børn, som sidde og sulte paa Skolebænken. Det ærede Medlem var imidlertid inde paa nogle Betragtninger over den nugældende Lov og mente, at Behjælpelsen, for at denne Lov ikke havde virket, i og for sig ikke kunde rettes mod Lovens Indhold. Dog erkendte det ærede Medlem, at Loven har nogen Skyld derved, at den giver Kommunalbestyrelserne en Undskyldning for, at de intet foretage, og det er jo sikkert rigtigt, og det er en plausibel Indvending mod den gældende Lov, at Kommunalbestyrelserne ikke behøve at røre paa sig, før det private Initiativ har rejst sig og dannet en Forening eller Komité, der tager Sagen op.

Imidlertid haaber jeg, ligesom det ærede Medlem for Esbjerg, at det vil lykkes at komme et Skridt videre, end vi ere i Øjeblikket. Det ærede Medlem ønskede, at man skulde stryge Godgørenheden af den nugældende Lov. Jeg tror dog ikke, det er tilstrækkeligt; thi der findes mange i høj Grad daarligt stillede Kommuner